

Hồi 5

Tự Đầu La Vĩng Nạn Thoát Thân

T

rên đường đi, hai người cố gắng phóng nhanh, nhưng vẫn không đuổi kịp bọn Giác Nhiên hòa thượng, buổi trưa ngày thứ năm đã đến Cửu Giang, cách Lư Sơn không xa lắm.

Vào trong thành, hai người tìm đến một quán cơm, vì ý kiến hai người không thống nhất được nên đã vài ngày họ ít đối thoại với nhau, lúc này hai người ngồi đối diện nhau, vẫn không ai nói một lời .

Cuối cùng Cảnh Huệ Khanh nhịn không được, lên tiếng:

-Hãy nghe ta nói một lời !

Nhạc Hạc:

-Tỷ tỷ cứ nói .

Cảnh Huệ Khanh:

-Chúng ta cũng có thể cứu lệnh đường một cánh lén lút.

Nhạc Hạc:

-Không dễ dàng đâu .

Cảnh Huệ Khanh:

-Thử một phen xem sao?

Nhạc Hạc:

-Ngũ lão hội lúc nào cũng có cao thủ của ngũ đại phái canh giữ, lần này họ bắt được gia mẫu , biết chắc tiểu đệ sẽ đến giải cứu cho nên họ sẽ canh phòng nghiêm ngặt hơn.

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta hỏi người muốn thử một phen không?

Nhạc Hạc thở nhẹ :

-Cũng được, nhưng hành động như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh:

-Chúng ta hãy thay đổi diện mạo đến Ngũ lão phong rồi tùy cơ ứng biến.

Nhạc Hạc gật đầu.

Cảnh Huệ Khanh:

-Lát nữa chúng ta đi tìm một khách sạn để tá túc, gửi ngựa và hành lý trong khách sạn, sau đó thay đổi diện mạo lên đường khoảng trước khi trời tối, có thể đến được Cổ Lãnh, rồi từ Cổ Lãnh lên núi, hành động trong bóng tối khó bị phát hiện hơn.

Nhạc Hạc lại gật đầu .

Sau khi ăn cơm, hai người ra phố mua hai bộ đồ, sau đó vào trọ ở một khách sạn, Cảnh Huệ Khanh đã từng học thuật dịch dung, nàng cải trang diện mạo cho Nhạc Hạc, hóa trang hẳn thành một thanh niên quê mùa , còn nàng thì tự hóa trang thành một lão bà bà .

Thừa lúc tiểu nhị của khách sạn không để ý, hai người liền lén ra ngoài bằng cửa sau, ra khỏi thành và hướng về Cổ Lãnh.

Một người cải trang thành lão bà bà còn người kia là một thanh niên quê mùa nên trông họ như hai mẹ con.

Cảnh Huệ Khanh cười:

-Hãy nhớ, lúc có mặt người khác chúng ta phải xưng hô với nhau như hai mẹ con không được gọi ta là tỷ tỷ nữa.

Tuy trong lòng Nhạc Hạc đang ưu buồn nặng trĩu vẫn không nhận được mà lên tiếng cười .

Bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh co lưng lại , bắt chước tướng đi của một lão bà bà rồi cười:

-Người xem ta có giống một lão bà bà không?

Nhạc Hạc cười:

- Giống quá !

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta chung sống với gia sư đã hơn mười năm, nên dễ dàng bắt chước điệu bộ của một lão bà bà .

Nhạc Hạc:

-Người ta sẽ cảm thấy kỳ lạ khi một lão bà bà đến Lư Sơn.

Cảnh Huệ Khanh:

-Không sao, chỉ cần dừng để người của Ngũ lão hội nhận ra chúng ta.

Nhạc Hạc:

-Lúc đi lên núi nếu có người hỏi nên trả lời như thế nào?

Cảnh Huệ Khanh:

- Trên Lư Sơn chắc có không ít đền miếu, ta cứ bảo là đến thăm một người dì đã xuất gia .

Hai người vừa đi vừa nói, khi thấy có người thì đi chậm lại, khi không có người thì đi nhanh hơn .

Xế chiều ngày hôm đó, họ đã đến Cổ Lãnh.

Cổ Lãnh đúng ra là Cổ Ngưu Lãnh, nằm về phía đông bắc của Cửu Kỳ Phong, trên lãnh có khoảng hơn ngàn hộ dân, có năm phố gồm phố chánh, phố tây, phố hạ, phố hậu và phố mới, nên hình thành như một thị trấn, là nơi lý tưởng để nghỉ hè .

Nơi đây chính là cửa ngõ của Lư Sơn, nếu muốn đến Lư Sơn phải đi ngang đây.

Hai người lại tìm đến một quán cơm để dùng cơm, chờ đến khi trời tối, mới khởi hành lên núi.

Tuy lên núi vào ban đêm nhưng cảnh sắc trên núi vẫn làm họ say mê, hai người đi theo một con đường mòn, dọc đường núi đá lởm chởm xen kẽ với những rừng cây lưa thưa, đi qua Phật thủ nhai, Thăng Tiên đài, Thiên Trì tháp, Ngũ lão phong đã ẩn hiện trước mắt.

Lúc này trời đã thật tối ...

Bỗng nhiên có một lão tăng đi ngược chiều với họ trên con đường mòn, tay cầm một thanh trúc trượng, thân vận tăng y màu xám, chân đi một đôi giày cỏ, xem tướng mạo là một khổ hạnh tăng, lúc hắn nhìn thấy Cảnh, Nhạc hai người liền dừng bước mặt lộ vẻ ngạc nhiên và hỏi:

-Vị lão bà bà này đi đâu vậy ?

Cảnh Huệ Khanh chỉ lên trên núi, cười nói:

- Đi lên núi để thăm một người thân...

Lão tăng "ồ " một tiếng:

-Quý thân thích ở đâu?

Cảnh Huệ Khanh vẫn chỉ lên trên núi cười nói:

-ở trên đó, ở trên đó...

- ở trên đó không hề có hộ dân nào .

Cảnh Huệ Khanh:

-Không phải hộ dân, thân thích của lão là một người xuất gia nên ở trong am ni cô.

Lão tăng:

-Có phải là Văn Chu Viện ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy ! Đúng vậy!

Lão tăng:

- Trời đã tối rất dễ bị lạc đường, có cần bản tăng dẫn đường không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Không cần, không cần, lão đi đến mấy lần rồi không đi lầm đường đâu.

Lão tăng nghe như vậy liền cúi đầu thi lễ rồi cất bước đi.

Cảnh Huệ Khanh liền kéo Nhạc Hạc tiếp tục lên núi, đi được một đoạn quay đầu lại không thấy lão tăng nữa, mỉm cười nói:

-Vị lão hòa thượng này thật là tối bụng!

Nhạc Hạc:

- Có thể là hòa thượng của Thiếu Lâm không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Trên núi này rất nhiều phật tự, không hẳn ai ai cũng là hòa thượng của Thiếu Lâm đâu .

Nhạc Hạc:

-Tại sao ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu hẳn là hòa thượng Thiếu Lâm đương nhiên đã biết được tin tức gặp nạn của Ngũ lão, Chưởng môn mình đã gặp nạn đâu còn tâm tình dẫn đường cho người khác.

Nhạc Hạc gật đầu:

-Không sai, sự quan sát của tử tử thật hoàn hảo, sâu sát, làm tiểu đệ thật bái phục.

Cảnh Huệ Khanh cười :

-Nếu người thật sự bái phục ta thì sau này phải nghe lời của ta .

Nhạc Hạc cũng cười:

-Được, nếu lần này cứu được gia mẫu, sau này tử tử nói một câu tiểu đệ nghe lời một câu, nói một trăm câu tiểu đệ nghe lời một trăm câu.

Đi hơn nửa tiếng nữa, Ngũ lão phong đã hiện ra trước mắt.

Ngũ lão phong gồm năm đỉnh núi, như năm anh em, mỗi đỉnh núi có hình dạng khác nhau, chính giữa gọi là Chánh Phong và Ngũ lão hội được tọa lạc ở nơi này.

Giờ đây trên Chánh Phong đang tỏa sáng, hai người không vội đến gần, mà tìm một nơi hẻo lánh ẩn núp để quan sát.

Nhạc Hạc nhìn lên đỉnh núi nói khẽ:

-Tử tử nhìn trên đỉnh đèn sáng như ban ngày, chúng ta muốn vào trong mà không bị phát hiện quả là việc không dễ dàng.

Cảnh Huệ Khanh:

-Có lẽ lát nữa họ sẽ phải đi ngủ , và sẽ tắt đèn.

Nhạc Hạc:

-Họ đã phán đoán chúng ta sẽ đến, ắt phải canh phòng cẩn mật, e rằng chúng ta vừa tiếp cận đỉnh núi, thì sẽ bị phát hiện ngay.

Cảnh Huệ Khanh:

-...

Nhạc Hạc:

-Hay là chúng ta đến đó một cách danh chính ngôn thuận.

Cảnh Huệ Khanh lườm hấn:

-Sao lại thế chưa kịp hành động đã nản chí rồi !

Nhạc Hạc:

- Không phải tiểu đệ nản chí mà là cảm thấy không có hy vọng thành công, nên biết rằng...

Cảnh Huệ Khanh ngắt lời hấn:

-Thôi ! Đừng nói nữa, chúng ta hãy nghỉ một lát, đến canh ba sẽ hành động.

Nhạc Hạc:

-Tỷ tỷ cho rằng có thể thành công hay sao ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Thành sự tại nhân!

Nhạc Hạc:

-Lúc trước tiểu đệ có nghe gia sư nói, Ngũ lão hội là một tòa nhà cao ba tầng , được xây bằng đá, bên trong tổng cộng có mấy chục gian phòng, dù chúng ta có thể lén vào trong cũng không dễ dàng tìm được chỗ giam giữ gia mẫu .

Cảnh Huệ Khanh:

- Đầu óc của người đơn giản quá.

Nhạc Hạc chưng hửng:

-Là thế nào?

Cảnh Huệ Khanh:

-Chúng ta có thể nhanh chóng khống chế một người , buộc họ nói ra chỗ giam giữ lệnh đường, nếu tình thế cho phép, còn có thể buộc hấn dẫn đường...

Nhạc Hạc:

-Ồ ...

Cảnh Huệ Khanh nhắm mắt lại:

-Đừng nói chuyện nữa, ta phải nghỉ một lát.

Nhạc Hạc không dám lên tiếng .

Trong lòng hấn hiểu rất rõ hành động đêm nay, cơ hội thành công không nhiều nhưng hấn không muốn tranh luận với nàng.

Nên hấn cũng nhắm mắt lại, ngồi im nghỉ ngơi.

Hơn một tiếng đồng hồ đã qua, hấn mở mắt ra quả nhiên ánh đèn trên đỉnh đã tắt, liền lên tiếng:

-Tỷ tỷ, họ đã tắt đèn rồi !

Cảnh Huệ Khanh đứng dậy:

-Đi thôi!

Nói xong liền cất bước đi về phía Chánh Phong, Nhạc Hạc liền bước theo.

Đi hơn trăm bước, đã đến chân Chánh Phong.

Chỉ thấy dưới chân Chánh Phong có một đường tam cấp, ngang bậc đầu của tam cấp có lập một bia đá, trên khắc hai dòng chữ:

Ngũ lão hội chỉ

Hành nhân chỉ bộ.

Nhạc Hạc gật đầu:

-Được, chúng ta quay sang phía sau lưng xem xem.

Hai người liền rẽ phải, đi thêm nửa tiếng, đến sau lưng Chánh Phong, ngược đầu nhìn lên thấy vách Chánh Phong tuy hiểm trở nhưng cũng có thể trèo lên được, Cảnh Huệ Khanh dùng tay ra dấu rồi tung mình nhảy lên hơn ba trượng rồi dừng lại ở một tảng đá.

Nhạc Hạc cũng nhảy theo nói khẽ :

-ở phía trên có thể có người canh giữ, chúng ta phải cẩn thận.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, lại tung mình nhảy lên.

Từ chân phong đến eo phong , núi đá lởm chởm, rất dễ phóng lên, nhưng từ eo phong trở lên, vách phong thẳng đứng, hai người không dám sử dụng khinh công nữa mà dùng bích hổ công trèo lên từ từ.

Nhạc Hạc không muốn để Cảnh Huệ Khanh mạo hiểm đi trước mình nên nhanh chân vượt qua nàng, vừa lúc vượt hơn mấy chục trượng...

-ách... xì ...!

Đột nhiên tiếng động phát ra từ phía trên đầu hai người.

Nhạc Hạc hoảng sợ, liền áp sát vào vách phong không dám cử động.

-Mẹ kiếp, chắc bị cảm rồi.

Sau tiếng "ách xì", là một câu lẩm bẩm, từ trên vách núi khoảng năm sáu trượng vọng xuống.

Nhạc Hạc lén ngược đầu nhìn lên nhưng không thấy một bóng người, trong lòng càng kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Lạ thật, sao nghe tiếng mà không thấy người ?

Cảnh Huệ Khanh nhẹ nhàng đến cạnh hấn nói khẽ vào tai hấn:

-Người đó ẩn mình vào một khe hở của vách đứng.

Nhạc Hạc nói khẽ:

-Hèn chi không thấy bóng người ... Không biết họ có phát hiện ra chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Không có!

Nhạc Hạc:

-Hấn núp ở phía trên, nếu chúng ta tiếp tục trèo lên, ắt sẽ bị hấn phát hiện, làm thế nào bây giờ ?

Cảnh Huệ Khanh ngược đầu xem xét hình dạng của vách đứng, cảm thấy muốn tránh né tầm nhìn của đối phương thật không dễ dàng, liền nhíu mày:

-Giết hấn đi!

Nhạc Hạc:

-Không được, không thể giết người của Ngũ lão hội.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nhưng nếu không giết hấn, chúng ta không thể tiếp tục trèo lên, mà giờ đây chúng ta đã lơ lửng ở vách đứng này, vạn nhất bị phát hiện họ sẽ ra tay, chúng ta khó mà thoát chết.

Nhạc Hạc:

-Nơi hấn ẩn núp, có phải ở ngay phía trên đầu của chúng ta không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Hình như vậy!

Nhạc Hạc:

-Như vậy nếu chúng ta có thể lặng lẽ trèo lên chỗ hấn ẩn núp may ra có thể xuất kỳ bất ý khống chế hấn.

Cảnh Huệ Khanh:

-Không dễ dàng đâu, ta có mang theo một thanh chủ thủ, chúng ta cố tình phát ra tiếng động dụ hấn thò đầu ra rồi cho hấn một nhát.

Nhạc Hạc lắc đầu:

-Không, Ngũ lão hội khác với những bang phái bàng môn tả đạo, chúng ta không thể giết hại hấn.

Cảnh Huệ Khanh:

-Tại sao người chỉ nghĩ đến kẻ khác mà không nghĩ cho chính mình?

Nhạc Hạc lắc đầu không trả lời, quyết định hành động theo chủ ý của mình, liền vận công nhẹ nhàng trèo lên.

Lên được khoảng ba bốn trượng quả nhiên phía trên có một vách đứng mang hình dáng một cái bình phong, phía bên trong hình như có chỗ để ẩn nấp.

Không còn nghi vấn kẻ canh giữ chắc chắn ẩn núp trong đó.

Nhạc Hạc tự tin có thể trèo đến phía dưới của vách đứng đó mà không hề gây một tiếng động nào, sau đó xuất kỳ bất ý nhảy vào trong, ra tay không chế đối phương, nghĩ vậy liền cẩn thận từ từ trèo lên.

-ách xì !

Đột nhiên lại có tiếng động phát ra từ phía trên, rồi nghe một tiếng thở dài, có người thò đầu ra nhổ một ngụm đờm.

Vừa thò đầu ra hấn liền thấy Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đang bám vào vách đứng.

Hấn hoảng sợ quát:

-Ai đó ?

Nhạc Hạc không hề chậm chạp, hai chân nhún một cái, thân hình bay lên như điện chớp, hướng vào phía trong của vách đứng mang hình bình phong, tung ra một chưởng.

Kẻ canh giữ phía sau vách đứng là một đại hán trung niên, hấn vừa thấy Nhạc Hạc phóng tới liền biến sắc mặt vội vàng tung chưởng muốn đẩy Nhạc Hạc rút xuống chân phong. "Bùm" một tiếng, song chưởng chạm nhau, đại hán trung niên bị đẩy lùi ba bước.

Thì ra, phía sau vách đứng có một vài hang động thiên nhiên, sau khi trung niên đại hán bị đẩy lùi ba bước, liền nhặt từ dưới đất lên thanh trường kiếm, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhanh như gió, Nhạc Hạc xông lên đưa tay trái lên gạt thanh kiếm của hấn ra, tay phải tung ra một cú đấm trúng ngay bụng của hấn.

Trung niên đại hán la lên một tiếng "a" tức thì ôm bụng cúi xuống , đau đến nổi trán đổ đầy mồ hôi.

Nhạc Hạc sợ tiếng la của hấn làm kinh động đến những người khác , liền tung ra một quyền nữa, trúng ngay vào não bộ của hấn làm cho hấn ngất xỉu ngã xuống.

Cũng lúc đó Cảnh Huệ Khanh cũng vào đến hang động, nàng thấy đại hán trung niên đã ngã nằm dưới đất hờn hờ nói:

-Người đã giết hấn à ?

Nhạc Hạc:

-Không , tiểu đệ chỉ đánh hấn ngất xỉu mà thôi.

Cảnh Huệ Khanh đưa mắt nhìn khắp nơi ngạc nhiên hỏi:

-Hình như đây là một hang động?

Nhạc Hạc:

-Không sai, rất có thể được nối với đỉnh phong.

Cảnh Huệ Khanh quay đi nhìn đại hán trung niên đang bất tỉnh nhân sự :

-Liệu bao lâu thì tên này tỉnh lại ?

Nhạc Hạc:

-Trong vòng nửa tiếng hấn không thể tỉnh dậy.

Cảnh Huệ Khanh:

-Tốt nhất là điếm vào hai huyệt "Mê" và "Câm" của hấn, đề phòng sau khi hấn tỉnh dậy không thể nào làm trở ngại hành động của chúng ta .

Nhạc Hạc nghe thấy có lý liền xuất hai chỉ điếm vào hai huyệt "mê" và "câm " của trung niên đại hán.

Cảnh Huệ Khanh vừa định bước vào trong, bỗng nghe trong hang động vọng ra tiếng chân bước lại, liền kéo Nhạc Hạc sang một bên núp vào phía sau một tảng đá.

Tiếng bước chân từ từ đến gần hình như chỉ có một người.

Nhạc Hạc vận công chờ đợi, chuẩn bị xuất kỳ bất ý khống chế đối phương.

-Lão Cố, người có thể về nghỉ rồi.

Dứt lời, đã có người từ trong hang động bước ra .

Người này cũng là một đại hán trung niên, hăn vừa thấy lão Cố nằm dưới mặt đất, mặt liền biếc sắc, thất thanh:

-Lão Cố, người bị sao vậy?

Vừa nói vừa cúi xuống bên cạnh lão Cố.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên hăn cảm thấy có điều gì lạ ở phía sau lưng, vừa định quay đầu xem xét, chỉ cảm thấy Kiên tĩnh huyết đã bị điểm, khắp thân mình đều cảm thấy tê dại uể oải, liền hoảng sợ la lớn:

-Ai, ai đó ?

Nhạc Hạc lạnh lùng:

-Không được la, nếu không cho người một chưởng .

Đại hán trung niên run rẩy:

-Người là ai ?

Nhạc Hạc:

- Đừng nói ta là ai, nếu người muốn sống phải thành thật trả lời những câu hỏi của ta .

Trung niên đại hán:

-Người muôn hỏi gì ?

Nhạc Hạc:

-Bọn Giác Nhiên hòa thượng đã về đến Ngũ lão hội chưa ?

Trung niên đại hán:

- Họ đã về đến đây hôm qua.

-Còn người đàn bà mà họ bắt cóc?

Trung niên đại hán:

-Người muốn hỏi Từ Vân vợ quá của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực?

Nhạc Hạc:

-Không sai ...

Trung niên đại hán:

-Chẳng lẽ ... chẳng lẽ người là Nhạc Hạc ?

Nhạc Hạc:

-Mặc kệ ta là ai, người cứ trả lời đi !

Trung niên đại hán

-Bà ta đang ở trong Ngũ lão hội.

Nhạc Hạc:

-Ngũ lão hội an trí bà ta ra sao ?

Trung niên đại hán:

-Theo lời kể của Giác Nhiên hòa thượng, Nhạc Hạc đã giết hại Ngũ lão tại quở bảo ở Bắc Nhạn Đãng Sơn nên bọn Giác Nhiên hòa thượng liền bắt Từ Vân đem về Ngũ lão hội để buộc Nhạc Hạc đến tự thú, bây giờ Từ Vân đang bị giam cầm trong mật thất được canh phòng cẩn mật

Nhạc Hạc:

-Căn mật thất đó ở đâu ?

Trung niên đại hán im lặng.

Nhạc Hạc trầm giọng :

-Nói mau !

Trung niên đại hán :

- Xin lỗi, ta là chấp hành võ sĩ của Ngũ lão hội có những vấn đề liên quan đến trách nhiệm của ta nên không thể trả lời.

Nhạc Hạc cười lạnh lùng:

-Người không muốn sống?

Trung niên đại hán:

-Tín điều chấp hành của võ sĩ là không khuất phục vì bạo lực, không mềm lòng trước cám dỗ, trung thành với Ngũ lão hội, người muốn ra tay xin cứ tự tiện.

Nhạc Hạc nghe những lời của hắn nói trong lòng cảm thấy kính phục, lại hỏi:

-Người thuộc môn phái nào?

Trung niên đại hán:

- Phái Huỳnh Sơn!

Nhạc Hạc:

-Ngũ lão đã chết, hiện giờ Ngũ lão hội do ai nắm giữ ?

Trung niên đại hán:

-Ngoài việc cử Chưởng môn của ngũ đại phái cùng nắm chức Hội chủ, Ngũ lão hội còn mời năm vị võ lâm cao nhân đức cao vọng trọng cùng giữ chức Phó hội chủ, hiện giờ Ngũ lão hội do năm vị Phó hội chủ tiếp chưởng.

Nhạc Hạc:

- Năm vị Phó hội chủ đó là ai ?

Trung niên đại hán:

-Cửu Long lão nhân, Tam Bạch tiên sinh, Độc nhãn thần tăng, Thiên Hạc đạo trưởng và Lãnh Diện Quan Âm.

Nhạc Hạc lại hỏi:

-Họ có phải là người của ngũ đại phái không?

Trung niên đại hán:

-Không phải!

Nhạc Hạc:

-Họ đã tin lời của bọn Giác Nhiên hòa thượng cho rằng Nhạc Hạc là hung thủ đã sát hại Ngũ lão ?

Trung niên đại hán:

-Việc này ta không rõ lắm, theo ta biết Ngũ lão đến Bắc Nạn Đãng Sơn là do nhận được thiệp mời của Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công, nghe nói năm vị Phó hội chủ đã phái người đi khắp nơi để tìm nã Thiên Ngoại Quái Tẩu ...

Nhạc Hạc trầm ngâm giây lát, hỏi tiếp:

-Cái hang động này có phải ăn thông với đỉnh phong không?

Trung niên đại hán:

-Không sai, nhưng ta khuyên người không nên xâm phạm Ngũ lão hội, từ ngày Ngũ lão hội thành lập đến nay chưa có ai có thể ra vào tự do .

Nhạc Hạc cười:

-Hừ ! Người thà chết cũng không tiết lộ nơi giam cầm Từ Vân có phải không ?

Trung niên đại hán:

-Đúng vậy người của phái Huỳnh Sơn không thể làm mất mặt sư môn trước Ngũ lão hội được.

Nhạc Hạc:

-Được, người can đảm lắm, ta tha chết cho người đấy !

Dứt lời liền tung ra một chưởng vỗ ngay vào sau ót của hắn !

Trung niên đại hán liền ngất xỉu ngã xuống.

Nhạc Hạc lại điểm vào hai huyệt "mê" và "Câm" của hắn rồi quay sang nói với Cảnh

Huệ Khanh:

-Tên này là võ sĩ vừa đến để thay ca bây giờ đánh họ ngất xỉu trong vòng một tiếng đồng hồ họ không thể tỉnh lại đâu.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu:

-Sao người không buộc hắn khai ra chỗ giam cầm lệnh đường?

Nhạc Hạc:

-Tỷ tỷ không thấy hắn thà chết không khai sao?

Cảnh Huệ Khanh:

-Có nhiều người miệng nói rất cứng cỏi nhưng đến lúc thật sự muốn giết họ thì họ sẽ khai hết tất cả .

Nhạc Hạc:

-Người này ăn nói thật thà chắc không nằm trong hạng người đó đâu, hơn nữa...

Cảnh Huệ Khanh:

-Thôi đừng giằng giải đạo lý nữa, không còn bao nhiêu thời gian, chúng ta vào trong đi !

Trong hang động rất tối, đưa tay không thấy năm ngón, hai người rờ rẫm đi vào chỉ cảm thấy hành động từ từ hướng lên, đi được hơn trăm bước, đã thấy có ánh trăng mờ mờ, có lẽ đã đến ngõ ra.

Hai người biết rằng đã sắp đến đỉnh phong nên không dám sơ ý, cẩn thận bước từng bước nhẹ nhàng.

Đến miệng hang nhìn ra ngoài quả nhiên đã đến đỉnh phong, tòa nhà của Ngũ lão hội chỉ cách miệng hang khoảng mười trượng.

Đó là một tòa nhà cao ba tầng, được xây bằng đá, bề ngoài trang nghiêm nguy nga, lúc này hai người chỉ nhìn thấy sau lưng của nó nhưng đã cảm nhận được một không khí trang nghiêm.

Bây giờ ngoài một số ánh đèn phát ra từ tòa nhà, mọi nơi đều yên lặng không thấy một bóng người .

Nhạc Hạc quan sát một lượt bỗng đôi mắt dừng ở một cây thông già nằm cạnh phía sau của tòa nhà nói khẽ:

-Nếu trên cây đó có người, chúng ta vừa bước ra thì sẽ bị phát hiện.

Cảnh Huệ Khanh cũng nói khẽ:

-Không sai, nhưng theo người thì trên cây có người hay không?

Nhạc Hạc:

-Họ đã đoán chúng ta sẽ đến đương nhiên phải bố trí người để canh chừng, tiểu đệ đoán chắc trên cây đó có người.

Cảnh Huệ Khanh:

-Vậy làm sao bây giờ ?

Nhạc Hạc:

-Hành động tối nay, nếu để bại lộ thì không còn hy vọng thành công cho nên cần khống chế từng tuyến canh phòng một của họ ...

Cảnh Huệ Khanh:

-Người có kế sách gì ?

Nhạc Hạc suy nghĩ một lát:

-Ta dụ hấn vào hang động này được không ?

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười :

-Dụ bằng cách nào?

Nhạc Hạc:

-Tiểu đệ có cách.

Dứt lời hấn để lộ hơn nửa thân hình ra, hướng về cây thông già vẫy tay, sau đó lại rút vào trong hang.

Cảnh Huệ Khanh cười hiểu ý liền núp theo hấn.

Thì ra trên cây thông già quả nhiên có một chốt canh phòng, là một Thiếu Lâm hòa thượng, hấn đang ở trên cây quan sát tình hình xung quanh, bỗng thấy ở miệng hang có người đang vẫy gọi hấn, tưởng là người của mình có việc gì cần hấn giúp đỡ, liền nhảy xuống cây chạy về phía miệng hang.

Tên Thiếu Lâm hòa thượng bước vào hang động không một chút nghi ngờ khế hỏi:

-Việc gì vậy?

"Bùm"

Phía sau ót của hấn bị một cú đấm mạnh, liền bất tỉnh ngã xuống.

Nhạc Hạc kéo hấn rời xa miệng hang, lại điểm vào hai huyệt "mê" và "câm" của hấn, rồi nói khế với Cảnh Huệ Khanh:

-Tỷ tử, tiểu đệ có một kế sách này còn hay hơn nữa.

Cảnh Huệ Khanh:

-Kế gì ?

Nhạc Hạc:

-Tiểu đệ sẽ thay bộ quần áo của tên lão Cố, mạo nhận hấn để vào trong.

Cảnh Huệ Khanh:

- Kế này xem ra cũng hay đấy nhưng còn ta ?

Nhạc Hạc:

-Tỷ tử núp ở đây đừng ra ngoài, chuẩn bị tiếp ứng tiểu đệ là được rồi.

Cảnh Huệ Khanh:

-Vậy...

Nhạc Hạc:

-Nếu chúng ta vào một lượt lỡ không may thất thủ bị bắt cũng giống như cỏ bị nhổ tận gốc, sẽ không còn con đường sống đúng không?

Cảnh Huệ Khanh cảm thấy có lý, gật đầu:

-Cũng được, ta sẽ chờ ở đây để tiếp ứng người, nhưng nếu người bị bắt ta phải làm thế nào để cứu người ?

Nhạc Hạc:

-Tỷ tử hãy đến tìm gia sư của đệ để cầu cứu .

Cảnh Huệ Khanh:

-Lệnh sư hành tung không rõ, biết tìm ở nơi đâu?

Ngưng một lát lại nói tiếp:

-Mà lúc Ngũ lão hội bắt được người có thể lập tức xử tử người, nước xa làm sao cứu được lửa gần?

Nhạc Hạc:

-Ngũ lão hội sẽ không xử tử tiểu đệ ngay đâu, họ cũng phải thẩm vấn tiểu đệ một phen rồi sau đó mới phán tội, ít nhất cũng phải hơn nửa tháng.

Cảnh Huệ Khanh:

-Trong vòng nửa tháng cũng chưa chắc tìm được lệnh sư !

Nhạc Hạc mỉm cười:

-Sanh tử hữu mạng, phú quý do thiên, nếu tiểu đệ không đáng chết ắt sẽ gặp được cứu tinh, tử tử hãy yên tâm.

Cảnh Huệ Khanh:

-Được ! Vậy thì người phải hứa với ta một việc .

Nhạc Hạc:

-Việc gì ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Sau khi người vào trong, nếu lỡ bị phát hiện phải mau tìm cách thoát ra, không được đưa tay chịu trời .

Nhạc Hạc:

-Được, nếu thoát được, tiểu đệ nhất định sẽ thoát.

Hắn tháo một cuộn dây được cột ở lưng đưa cho nàng:

-Tử tử hãy thả dây này xuống trước, để sau khi tiểu đệ cứu được gia mẫu có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Cảnh Huệ Khanh nhận lấy cuộn dây, căn dặn:

- Hành động phải cẩn thận một chút, nếu bị bao vây không thể thoát thân, hãy gọi ta một tiếng.

Nhạc Hạc gật đầu quay vào trong hang động.

Hắn trở về miệng hang nơi vách đứng, cởi quần áo của lão Cố ra rồi tự mặc lấy vào rồi trở về miệng hang ở đỉnh phong, đưa tay vẫy chào Cảnh Huệ Khanh, rồi bước khỏi hang động, ung dung bước về phía tòa nhà của Ngũ lão hội.

Đến sát tòa nhà, hắn nhanh chóng núp vào một góc tối, quan sát tỉ mỉ tình hình của tòa nhà .

Phía sau tòa nhà có rất nhiều cửa sổ, có cái có ánh đèn, có cái tối như mực, hắn đến gần một cái cửa sổ không có ánh đèn, chăm chú quan sát, nghe được những tiếng ngáy phát ra từ bên trong biết có người đang ngủ trong phòng, liền quay sang một cửa sổ khác.

Hắn đi qua bốn cái cửa sổ mới tìm được một căn phòng không có người, hắn liền rút thanh thủy thủy ra nhẹ nhàng đút vào khe cửa sổ cạy cái chốt cửa ở bên trong, rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ ra nhảy vào bên trong.

Vừa vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại .

Sau đó hắn định thần quan sát tình hình trong phòng. Căn phòng này không có ánh đèn nhưng ánh trăng rọi vào cũng đủ để nhìn rõ mọi vật, chỉ thấy ở bên phải sát vách tường có để một cái giường, trên giường quần áo lộn xộn nhưng không có ai ngủ trên đó.

Nhạc Hạc quan sát khắp phòng một lượt thầm nghĩ:

-Đây chắc là phòng ngủ của một tên chấp hành võ sĩ, có thể hắn đang có phiên trực nên không có mặt ở trong phòng...

Nghĩ đến đây bỗng thấy cửa phòng nhúc nhích !

Hắn hoảng sợ liền nhanh nhẹn núp xuống dưới giường.

Hắn vừa nằm xuống cửa phòng đã mở ra, có một người bước vào.

Người này khoảng tứ tuần, là một gã mập.

Hắn đưa tay đóng cửa lại rồi ngáp một hơi, vừa đi về phía giường vừa lẩm bẩm:

-Mẹ kiếp, mấy tên đầu trọc, nửa đêm nửa hôm còn đòi ăn chay ăn tịnh, lần sau còn mang rắc rối đến cho lão, lão sẽ phun nước miếng vào thức ăn.

Ngồi xuống giường, cởi giày ra, liền ngã mình xuống ngủ .

Không bao lâu lão đã lăn ra ngáy khò khò .

Nhạc Hạc nghe được lời lẩm bẩm của hắn đã biết hắn là một tên đầu bếp mà chẳng phải võ sĩ gì, trong lòng liền có chủ ý , bây giờ thấy hắn đã ngủ say , hắn bò ra

từ từ, tay trái bịt miệng lão mập, tay phải cầm chủ thủ kê vào cái bụng căng tròn của gã.

Gã mập giật mình tỉnh giấc.

Nhạc Hạc liền lạnh lùng hù dọa:

-Không được kêu la, nếu không đưa người về châu trời...

Gã mập sợ đến hồn phi phách tán, toàn thân run rẩy .

Nhạc Hạc lạnh lùng :

-Ta hỏi người một việc, người phải trả lời đàng hoàng ta sẽ không giết người biết chưa ?

Gã mập gật đầu .

Nhạc Hạc:

-Nếu người kêu la, ta sẽ cho một dao là toi mạng !

Gã mập lại gật đầu.

Bây giờ Nhạc Hạc mới rút cái tay đang bịt miệng của hắn lại hỏi:

-Người đàn bà hôm qua bị bắt đến đây hiện đang nhốt ở đâu ?

Hai hàm răng của lão mập rung cầm cập, nói không thành tiếng.

Nhạc Hạc quát:

-Nói mau!

Gã mập cà lăm:

-ở ... ở... trong... mật... thất...

Nhạc Hạc:

-Mật thất nằm ở đâu ?

Gã mập:

-ở ... ở dưới ... dưới hầm...

Nhạc Hạc:

-Đi bằng cách vào?

Gã mập:

-Ra khỏi... căn phòng này, đi về ... về phía phòng họp của Ngũ lão hội, rẽ sang... sang một đường hầm phía bên trái thì thấy... thấy... thấy một tên võ sĩ gác... gác cửa, người phải... phải ép hấn mở ... mở cửa mới có thể vào ... vào mật thất dưới hầm...

Nhạc Hạc:

-Trong mật thất có bao nhiêu người canh giữ !

Gã mập:

-Hai người.

Nhạc Hạc:

- Người không gạt ta chứ ?

Gã mập:

-Không có, những điều ta nói đều là sự thật .

Nhạc Hạc:

-Tốt, người hãy ngủ một giấc đi.

Nói đến đây hấn liền điếm vào huyết "ngủ" " của gã mập.

Hai mắt gã mập liền như thất thần, từ từ nhắm lại ngủ yên.

Nhạc Hạc giấu chủ thủ vào trong tay áo, nhẹ nhàng bước đến cửa phòng, khẽ mở cửa ra, thò đầu ra ngoài quan sát, thấy phía ngoài có một hành lang dẫn đến một cánh cửa lớn của một đại sảnh, liền biết gian đại sảnh đó chắc là phòng họp của Ngũ lão hội, hấn quan sát một lượt nữa, không hề thấy bóng người liền bước chân ra ngoài, đi về phía đại sảnh.

Hấn bước đi một cách tự nhiên vì chỉ có thể mới có thể qua được cặp mắt của những kẻ canh gác để họ tưởng lầm là người của mình.

Đương nhiên, tuy bề ngoài hấn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất hồi hộp, vì hấn biết rằng nếu lỡ để lộ tung tích thì khó mà thoát thân ,và có thể chết ở đây.

Nhưng dù hồi hộp hấn lại không hề sợ hãi, vì đêm nay hấn phải cứu thân mẫu của mình.

Đi theo hành lang đến trước cửa phòng họp của Ngũ lão hội, quả nhiên thấy bên trái có một đường hầm, hai bên đường hầm có nhiều cửa phòng, lúc này trên đường hầm không có ai, hấn không hề do dự bước vào đường hầm, đi vài chục bước thấy nơi khúc quanh của đường hầm ánh lên một đốm sáng.

Hắn phán đoán nơi khúc quanh đó là ngõ vào của mật thất dưới hầm, nên người canh gác sẽ đứng ở đó nên hắn liền nhẹ nhàng bước tới .

Đến khúc quanh hắn lén thò đầu ra nhìn , quả nhiên thấy một cánh cửa và một võ sĩ đang canh gác ở đó .

Hắn suy tính kỹ càng, ngoài biện pháp cưỡng ép đối phương mở cửa ra, không còn cách khác nên liền ngang nhiên bước tới.

Tên võ sĩ gác cửa kia lúc đầu tưởng là người của họ, đến khi nhìn rõ khuôn mặt lạ, vừa định hét lên Nhạc Hạc đã kịp kê thanh chủ thủy vào bụng hắn lạnh lùng nói:

-Mở cửa nếu không sẽ mất mạng.

Tên võ sĩ gác cửa sắc mặt trắng bệch không dám phản kháng đành quay mặt về cánh cửa đưa tay rờ vào một cái miệng cộp bằng đồng ở trên cánh cửa.

Đó là một cánh cửa sắt, sau khi được tên võ sĩ canh cửa khởi động cánh cửa từ từ kéo lên lộ ra những bậc tam cấp đi xuống lòng đất.

Nhạc Hạc lo sợ lúc cánh cửa sắt được kéo lên sẽ gây tiếng động rất lớn, nhưng thật không ngờ lúc cánh cửa sắt được kéo lên, không hề có một tiếng động nào.

Hắn cảm thấy yên trí, khẽ ra lệnh:

- Đi vào !

Thanh chủ thủy sắt nhọn kê sát vào lưng của đối phương.

Nhạc Hạc theo sát đối phương đi hết bậc tam cấp, hắn liền tung ra một chưởng vào ót của đối phương làm đối phương bị hôn mê, rồi kéo sang một bên.

Đối diện với bậc tam cấp lại có một cánh cửa sắt được khép kín.

Hắn biết rằng lúc này phải hành động thật nhanh nếu không người của Ngũ lão hội phát hiện cánh cửa sắt phía ngoài bị mở tung và tên võ sĩ canh cửa bị mất tích, họ chỉ cần đóng cửa sắt lại, hắn sẽ biến thành cá trong chậu, chim trong lồng. Nên sau khi bỏ tên võ sĩ canh cửa xuống, hắn liền đến cánh cửa thứ hai đưa tay gõ cửa .

Có thể những người đang canh giữ Từ Vân trong mật thất không ngờ rằng gõ cửa là kẻ lạ mặt nên liền có tiếng trả lời:

-Đến rồi.

Cánh cửa sắt được mở ra.

Người đến mở cửa là một trung niên hòa thượng, Nhạc Hạc liền tung ra một quyền, "bùm" một tiếng, đánh trúng cằm dưới của đối phương rồi phóng mình vào trong.

Quả nhiên thấy mẫu thân mình đang nằm nghiêng mình trên một chiếc giường tre .

Trong mật thất còn một đạo sĩ trung niên, tên đạo sĩ này vừa nhìn thấy Nhạc Hạc đánh ngã tên hòa thượng liền quát lớn một tiếng, phóng tới nghênh chiến.

Nhạc Hạc "hừ" một tiếng , xoay mình tung ra một cước, lại một tiếng "bùm" , trúng ngay lưng của đạo sĩ , làm đối phương ngã quị .

Tên hòa thượng và đạo sĩ đều trúng đòn rất nặng nên sau khi ngã xuống không còn đứng dậy được nữa.

Nhạc Hạc liền bước tới trước chiếc giường tre, đưa tay đỡ thân mẫu dậy, miệng kêu:

-Mẫu thân ! Mẫu thân!

Đến tiếng mẫu thân thứ hai bỗng nhiên hấn khựng lại .

Và người nằm trên giường không phải là mẫu thân của hắn.

Đó chỉ là một người rơm, mặc quần áo mẫu thân của hắn.

Hắn biết rằng mình đã trúng kế, đang định quay lại thoát thân đã có năm người bước hàng dọc vào trong mật thất, che bít lối ra.

Năm người này gồm một độc nhãn lão hòa thượng, một lão đạo sĩ tóc bạc, một lão ni thân sắc lạnh lùng, còn hai người kia là hai ông lão sắc mặt trang nghiêm.

Nhạc Hạc vừa nhìn thấy đã biết họ là năm vị phó hội chủ của Ngũ lão hội . Độc nhãn thần tăng, Thiên Hạc đạo trưởng, Lãnh Diện Quan Âm, Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh.

Con mắt độc nhất của Độc nhãn thần tăng phát ra một tia sáng rùng rợn, cười lạnh lùng:

-Nhạc Hạc, quả nhiên ngươi đã đến, mời ngồi.

oOo

Cảnh Huệ Khanh vẫn núp trong hang động nhìn ra ngoài theo dõi thấy Nhạc Hạc thuận lợi lẻn vào trong phòng mà không bị phát hiện, trong lòng cảm thấy vui mừng, thầm khẩn vái:

-Mong trời phù phù hộ hấn, để hấn thuận lợi cứu được mẫu thân.

Bây giờ đã hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng Nhạc Hạc, trong lòng bắt đầu lo âu.

Tại sao vẫn chưa trở ra.

Không lẽ hấn tìm không được mật thất.

Hay là đã bị họ phát hiện bắt giữ rồi.

Không, nếu bị bại lộ cũng phải có tiếng đánh đấm ồn ào, chắc là chưa tìm được mật thất.

Nàng đang suy nghĩ lung tung bỗng thấy xuất hiện hai bóng người đang đi nhanh về hướng hang động.

Hai bóng người trong chớp mắt đã đến gần, thì ra là Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh.

Tuy Cảnh Huệ Khanh không nhận ra nhị lão này nhưng cũng biết họ có địa vị rất cao trong Ngũ lão hội và hình như họ đang đến tìm ai trong hang động, trong lòng hoảng sợ liền cúi đầu xuống nằm im bất động.

Ai ngờ hình như nhị lão đã biết nàng núp ở trong đó, vừa đến miệng hang, liền mỉm cười nói:

-Cảnh cô nương, Nhạc Hạc đã bị bắt xin mời cô hãy bước ra đi !

Cảnh Huệ Khanh nghe vậy liền giật mình nhưng vẫn tưởng rằng nhị lão chỉ hù dọa gạt mình, nên vẫn nín thở nằm im bất động.

Cửu Long lão nhân lại cười :

-Nếu Cảnh cô nương còn không chịu bước ra, lão phu đành phải sử dụng vũ lực.

Cảnh Huệ Khanh vẫn im lặng.

Tam Bạch tiên sinh tiếp lời:

-Cảnh cô nương rõ ràng đang ẩn núp trong hang động sao lại giả câm giả điếc ?

Cửu Long lão nhân:

-Rất có thể cô ta bị câm điếc thật, để lão vào hang động bắt đem ra đây !

Dứt lời, liền bước vào hang động.

Cảnh Huệ Khanh biết rằng thật sự đã bị lộ liền nhặt một viên đá lên, quát lớn:

-Hãy đỡ !

Viên đá bay như sấm chớp, nhắm vào ngực của lão nhân.

Sau đó tung mình lui vào hang động tiện tay ôm lấy tên trung niên hòa thượng đang bị hôn mê bất tỉnh đi sâu vào trong hang động.

Cửu Long lão nhân là một trong những cao nhân của võ lâm đầu dễ dàng bị nàng đánh trúng, hấn chỉ gạt nhẹ tay trái thì đã đánh rớt viên đá, nhanh nhẹn đuổi theo vào:

-Hà hà, tiểu a đầu, ở dưới núi có người đang chờ người đấy, người thoát không nổi đâu.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng chạy đến miệng hang nơi vách đứng, nhưng không muốn trốn xuống núi bằng sợi dây đã chuẩn bị từ trước, nàng bỏ trung niên hòa thượng nằm sát vách đứng, lại đem lão Cố và một trung niên đại hán khác bỏ cạnh đó, rồi nàng ngồi xuống cạnh chúng.

Sợi dây đã được chuẩn bị từ trước sao nàng lại không chịu thoát thân ?

Có hai lý do. Nàng tin rằng Cửu Long lão nhân nói đúng, dưới Ngũ lão phong chắc đã có đám võ sĩ chờ nàng, nàng tuột theo sợi dây xuống núi, cũng khó mà thoát khỏi sự vây bắt của đám võ sĩ đó, thứ đến... nàng muốn lợi dụng bọn lão Cố làm con tin, mặc cả với Ngũ lão hội.

Nàng rút một thanh chủy thủ ra, kê vào ngay tim của trung niên hòa thượng.

Cùng lúc đó Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh đã đuổi theo đến nơi.

Họ vừa nhìn thấy nàng ngồi cạnh bọn lão Cố, tay nắm chủy thủ uy hiếp trung niên hòa thượng, quả nhiên không dám tiến tới nữa, đồng loạt dừng bước.

Cửu Long lão nhân nhíu mày:

-Tiểu a đầu, người muốn làm gì ?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

-Nếu các người tiến thêm một bước, ta sẽ đưa ba người này về âm phủ.

Cửu Long lão nhân:

-Nếu người giết ba người này thì người cũng không sống nổi.

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta không sợ chết .

Cửu Long lão nhân trầm giọng :

-Người muốn gì ?

Cảnh Huệ Khanh không trả lời lại hỏi:

-Người là ai ?

Cửu Long lão nhân:

-Ta là một trong ngũ phó hội chủ của Ngũ lão hội, Cửu Long lão nhân.

Cảnh Huệ Khanh nhìn về phía Tam Bạch tiên sinh:

-Như vậy chắc người là Tam Bạch tiên sinh?

Tam Bạch tiên sinh gật đầu:

-Không sai, lão phu nghe nói người là truyền nhân của Tuyết Sơn Thần Bà có thật như vậy không ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy !

Tam Bạch tiên sinh cười :

-Như vậy, chắc người có nghe lệnh sư nhắc đến lão phu chứ ?

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng :

-Xin lỗi tiên sư chưa hề nhắc qua .

Tam Bạch tiên sinh hơi gượng gạo, tay vuốt chòm râu:

-Nàng phải nhắc đến ta mới đúng, lúc bọn ta còn trẻ, đã từng trải qua một cuộc tình...

Cảnh Huệ Khanh:

-Hồ đồ ...

Tam Bạch tiên sinh:

-Thật đấy, sau đó vì một lý do riêng bọn ta đã chia tay.

Nói đến đây, bỗng thở dài một tiếng :

-Đời người như một giấc mơ, mới đây mà đã hơn năm mươi năm, không ngờ nàng lại chết trước ta ...

Cảnh Huệ Khanh im lặng, lạnh lùng lắng nghe.

Tam Bạch tiên sinh nhìn nàng giây lát:

- Tuổi tác của người hình như lớn hơn Nhạc Hạc vài tuổi sao lại cùng hấn ...

Cảnh Huệ Khanh:

- Ta với Nhạc Hạc chỉ là có tình tỷ đệ .

Tam Bạch tiên sinh:

- Ta nghe Giác Nhiên hòa thượng nói người tự xưng là con nữ quỷ đã quậy phá trong quỷ bảo ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Không sai.

Tam Bạch tiên sinh:

- Tại sao lại phải giả làm quỷ để dọa người ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Vì muốn trả thù.

Tam Bạch tiên sinh:

- Kẻ thù của người là ai ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Thần quyền Đặng Thịnh Long.

Tam Bạch tiên sinh ngạc nhiên :

- Người còn quá trẻ, sao lại có thù oán với Thần quyền Đặng Thịnh Long đã hơn sáu mươi tuổi ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Một người chị của ta đã bị hấn hãm hiếp rồi giết chết !

Tam Bạch tiên sinh càng ngạc nhiên :

- Ô! Người có chứng cứ không ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Không cần chứng cứ, đó là sự thật.

Tam Bạch tiên sinh:

-Tại sao người không đến Ngũ lão hội để đầu tố những việc như vậy. Ngũ lão hội có thể giải quyết dùm người mà

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

-Ngũ lão hội chỉ biết bắt những tên tiểu tốt, đầu dám bắt tội những đại nhân vật như Thần quyền Đặng Thịnh Long.

Tam Bạch tiên sinh:

-Chỉ cần có chứng cứ Ngũ lão hội sẽ làm việc công chính vô tư không lý nào lại nề hạng người này người kia. Cảnh cô nương hơi quá

Cảnh Huệ Khanh cắt lời:

-Mười năm trước chính mắt ta nhìn thấy Ngũ lão đã sát hại Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực tại quý bảo, làm sao ta còn tin tưởng Ngũ lão hội được nữa .

Tam Bạch tiên sinh lắc đầu:

-Nếu những lời nói của người là thật, thì ngũ lão mà người đã gặp chắc chắn không phải người thật, có người đã giả mạo họ .

Cửu Long lão nhân tiếp lời:

-Cũng chính vì Nhạc Hạc ngộ nhận Ngũ lão đã sát hại phụ thân của hấn, nên lần này hấn đã giết hại Ngũ lão tại quý bảo ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Quả thật hấn có ý như vậy, nhưng sau đó phát hiện nghi vấn nên chưa ra tay.

Cửu Long lão nhân :

-Nhưng Ngũ lão đã chết tại quý bảo.

Cảnh Huệ Khanh:

-Hung thủ không phải là hấn.

Cửu Long lão nhân:

-Vậy là ai ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Một nhân vật thần bí thừa lúc Ngũ lão bị nhốt trong phòng khách , lén mở cánh cửa bí mật, vào trong sát hại họ, ám khí của người đó là Thất bộ đoạn hồn châm, trong mình Nhạc Hạc còn giữ lại ám khí đó !

Cửu Long lão nhân.

-Loại ám khí đó không thể dùng làm chứng cứ, vì Nhạc Hạc và người cũng có thể sử dụng nó.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu các người có thể đến quý bảo, thì có thể nhìn thấy những dòng chữ của hung thủ để lại trên vách đá.

Cửu Long lão nhân:

-Hung thủ đã để chữ gì trên đó ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta và Nhạc Hạc đã chuẩn bị một sợi dây dài hơn hai trăm trượng, để sau khi giết Ngũ lão sẽ dùng sợi dây để trượt xuống núi, nhưng lại bị tên hung thủ lấy đi . Trước khi hắn dùng nó để xuống núi, hắn đã để lại hơn hai chục chữ trên vách đá.

"Cảnh Huệ Khanh, cảm ơn nàng đã chuẩn bị sợi dây cho ta, chúc người sống lâu trăm tuổi trên đỉnh núi này."

Cửu Long lão nhân:

-Hung thủ chỉ viết danh tánh của người, mà không viết của Nhạc Hạc, hình như không mấy hợp lý .

Cảnh Huệ Khanh:

-Nhưng sẽ rất hợp lý nếu hung thủ là Thần quyền Đặng Thịnh Long .

Cửu Long lão nhân:

-Người cho rằng hung thủ đã giết hại Ngũ lão chính là Thần quyền Đặng Thịnh Long?

Cảnh Huệ Khanh:

-Không sai .

Cửu Long lão nhân quay sang nói với Tam Bạch tiên sinh:

-Thần quyền Đặng Thịnh Long có lý do gì để giết hại Ngũ lão không?

Tam Bạch tiên sinh :

-Không thể nào.

Cảnh Huệ Khanh:

-Có đấy.

Tam Bạch tiên sinh:

-Người cứ nói.

Cảnh Huệ Khanh:

-Như các người đã nói lúc nãy Ngũ lão mà năm xưa ta gặp ở quỷ bảo có thể do người khác giả mạo, thì một trong những người đó có thể là Thần quyền Đặng Thịnh Long, vì hấn sợ Ngũ lão điều tra về việc mưu sát Nhạc đại hiệp, ngoài ra hấn còn muốn vu oan giá họa cho ta và Nhạc Hạc, nên lẻn vào phòng khách để sát hại Ngũ lão.

Dừng một lát, lại tiếp:

-Đây không phải là sự suy đoán vu vơ, cánh cửa kín để vào phòng khách ngoài Thần quyền Đặng Thịnh Long ra không ai có thể mở được.

Cửu Long lão nhân hỏi:

- Còn người ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta mai phục ở quỷ bảo đã nhiều năm, đương nhiên phải biết cách mở cửa nhưng nếu các người nghĩ rằng Ngũ lão là do ta giết thế thì sai rồi, chính Nhạc Hạc muốn giết Ngũ lão để trả thù cho cha, ta không cần thiết phải làm việc đó .

Cửu Long lão nhân lại quay sang Tam Bạch tiên sinh :

- Chúng ta nên phái người đến quỷ bảo xem xem, nếu như trên vách đứng quá thật có những dòng chữ...

Cảnh Huệ Khanh:

-Chính các người đi cũng không xong, phái người đi càng không xong.

Cửu Long lão nhân ngạc nhiên:

-Tại sao ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Cây cầu treo nối với quỷ bảo đã bị gãy, muốn bay lên đỉnh núi cao hơn ba trăm trượng không phải là việc dễ dàng.

Cửu Long lão nhân:

-Tại sao cây cầu lại gãy ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Bọn ta vì muốn nhốt Ngũ lão lại, thừa lúc họ vừa qua khỏi cây cầu liền phá hoại cây cầu treo.

Cửu Long lão nhân nhíu mày:

-Ngọn núi đó bốn bề đều là vách đứng, nếu không có cây cầu treo quả thật không thể nào ...

Tam Bạch tiên sinh suy nghĩ giây lát , bỗng nhiên ngược mắt , lẳng nhìn Cảnh Huệ Khanh:

-Cảnh cô nương , dù các người có phải là hung thủ đã giết hại Ngũ lão không , người cũng phải chịu tạm giam tại Ngũ lão hội bởi vì .. .

Cảnh Huệ Khanh lạnh lùng cắt ngang:

-Không . ta còn chưa muốn chết , ta không thể chịu sự giam giữ của các người .

Tam Bạch tiên sinh trầm giọng:

- Nếu các người không có giết người thì người không cần sợ hãi, bốn hội sẽ điều tra triệt để vụ án này, chắc chắn không để người vô tội nào hàm oan .

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu:

-Các người không thể nào hiểu được, cho dù các người có tin rằng bọn ta bị vu oan, thì người của Ngũ đại phái cũng không chịu tin, nếu ta chịu sự giam giữ thì không quá nửa tháng Nhạc Hạc và ta sẽ bị Ngũ lão hội xử tử, ta còn mối thù chưa trả được , không muốn chết một cách oan uổng như vậy.

Tam Bạch tiên sinh:

- Việc này còn liên quan đến Thiên Ngoại Quái Tẩu, trước khi bốn hội mời được Thiên Ngoại Quái Tẩu, thì chưa phán tội các người, người cứ yên tâm.

Cảnh Huệ Khanh lại lắc đầu :

-Chưởng môn của ngũ đại phái đều đã bị chết, sự nóng giận của họ khó lường được, ta không thể nghe lời của người được.

Cửu Long lão nhân phẫn nộ:

-Người muốn thế nào?

Cảnh Huệ Khanh:

-Lập tức phóng thích Nhạc Hạc và mẫu thân của hắn, sau đó ta sẽ trao trả ba con tin cho các người.

Cửu Long lão nhân:

-Người phải hiểu rõ đó là điều không thể làm được .

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

-Phụ thân của Nhạc Hạc bị giết, bây giờ lại bị hung thủ giá họa, các người không để hấn đi truy tìm hung thủ, lại dùng mẫu thân của hấn để buộc hấn nộp mình, các người thử hỏi lương tâm, làm như vậy có đúng hay không?

Cửu Long lão nhân:

-Người phát thiệp mời Ngũ lão đến quỳ bảo là Thiên Ngoại Quái Tẩu, các người lại thừa nhận có ý đồ muốn giết hại Ngũ lão bây giờ Ngũ lão đã chết, các người đương nhiên trở thành kẻ bị tình nghi, nếu các người tự nhận là vô tội thì hãy chịu sự điều tra của bốn hội.

Cảnh Huệ Khanh:

-Vấn đề là ta biết rằng Ngũ lão hội không thể nào tìm ra sự thật, các người chỉ có thể xử tử bọn ta một cách mù quáng dưới áp lực nặng nề của Ngũ đại phái.

Cửu Long lão nhân:

-Không, ta dám dùng danh dự cả đời ta để bảo đảm, nếu không có chứng cứ chắc chắn bốn hội sẽ không dễ dàng xử tội bất kỳ một ai .

Cảnh Huệ Khanh:

-Người có thể làm chủ ?

Cửu Long lão nhân :

-Ngũ vị Phó hội chủ lúc nào cũng cùng ý kiến với nhau.

Cảnh Huệ Khanh:

-Các người có thể tự ra quyết định mà không màng đến áp lực của ngũ đại phái hay sao ?

Cửu Long lão nhân né tránh câu hỏi:

-Nếu ngũ đại phái không tôn trọng bọn ta sao lại mời bọn ta làm phó hội chủ ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Trong những trường hợp khác họ có thể rất tôn trọng ngũ vị phó hội chủ nhưng trong việc này e rằng không được như vậy .

Nàng nói đến đây bỗng phát hiện sợi dây được thả lỏng để tuột xuống núi đang bị kéo căng, biết có người đang trèo lên liền giả vờ không biết nói tiếp:

-Cho nên việc đảm bảo bằng nhân cách của người đối với ta không thể tin được, ta vẫn mong rằng các người hãy phóng thích mẹ con Nhạc Hạc, để bọn ta xuống núi sẽ có một ngày bọn ta bắt được hung thủ giao cho Ngũ lão hội .

Cửu Long lão nhân lắc đầu:

-Không thể nào, cái chết của Ngũ lão các người đang bị tình nghi, trước khi điều tra rõ ràng, không thể phóng thích các người được.

Cảnh Huệ Khanh:

-Vậy thì không cần bàn nữa.

Hình như Cửu Long lão nhân cũng phát hiện đang có người trèo lên núi bằng sợi dây, muốn tập kính Cảnh Huệ Khanh từ sau lưng, hấn nhìn sợi dây đang bị kéo căng mỉm cười :

-Bọn ta không thả người, người cùng không thể thả ba con tin, có phải không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu:

-Đúng !

Cửu Long lão nhân:

-Kéo dài tình hình như vậy, làm sao giải quyết sự việc?

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta thà chết không lui !

Tam Bạch tiên sinh:

-Cảnh cô nương, người ngoan cố quá, chẳng lẽ người cho rằng bọn ta đã không còn cách để đối phó với người sao?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

-Các người có thủ đoạn gì cứ mang ra hết đi !

Nói đến đây, thanh chủ thủ trên tay nàng đã từ từ di động đến sợi dây chuẩn bị cắt đứt sợi dây.

Tam Bạch tiên sinh tưởng rằng nàng không phát hiện được việc đó, bỗng thấy nàng muốn cắt đứt sợi dây liền hoảng sợ thất thanh:

- Ngừng tay .

Cảnh Huệ Khanh cười giòn:

-Không thể được !

Thanh chủ thủ trên tay nàng cắt ngang một cái, sợi dây đã đứt lìa.

-Ui da !

Dưới vách đứng, vọng lên một tiếng kêu thảm khốc, không còn nghi ngờ gì nữa, người muốn đánh lén nàng đã rớt xuống dưới núi .

Cửu Long lão nhân giận dữ:

-Tiện tỳ, người quá ác độc .

Cảnh Huệ Khanh lại cầm chủ thủ kê vào tim của trung niên hòa thượng, và dùng tay trái lau sạch những nét hóa trang giả dạng:

- Nếu để hấn trèo lên đây tập kích ta thì không ác độc à ?

Cửu Long lão nhân giận quá, liền quay sang hỏi Tam Bạch tiên sinh:

-Tiện tỳ này thật ngoan cố, nên giải quyết thế nào đây?

Tam Bạch tiên sinh mỉm cười :

-Đừng vội, để ta khuyên ả một lần nữa.

Rồi tăng háng một tiếng , mỉm cười:

- Cảnh cô nương, ta hỏi người một câu. Người có hận Thần quyền Đặng Thịnh Long không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Còn phải hỏi.

Tam Bạch tiên sinh:

-Tại sao lại hận hấn.

Cảnh Huệ Khanh:

-Vì hấn đã giết tử tử của ta .

Tam Bạch tiên sinh:

-Được chỉ vì hấn đã giết hại tử tử của người, cho nên người hận hấn, mong tìm được hấn để trả thù, ta nói cho người biết, ba con tin đang bị người khống chế cũng có cha mẹ, anh em và vợ con, nếu người giết họ, thử hỏi ...

Cảnh Huệ Khanh cắt ngang:

-Ta không có ý định giết ba người này, trừ khi các người ép buộc ta !

Tam Bạch tiên sinh:

-Dù bọn ta có ép buộc người, người cũng không thể giết chết họ .

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng, nói:

-Vậy sao?

Tam Bạch tiên sinh nghiêm túc:

-Bọn họ chỉ là chấp hành võ sĩ của Ngũ lão hội, tất cả hành động đều theo lệnh của Ngũ lão hội, bản thân họ không thù không oán với người, người nở lòng nào giết họ ? Rồi nhìn cha mẹ , anh em, vợ con của họ đau lòng khóc lóc vì họ ? Người là người từng nếm mùi những sự đau khổ này, không lẽ người nhẫn tâm nhìn người khác chịu sự đau khổ như vậy sao ?

Cảnh Huệ Khanh im lặng.

Những lời nói vừa rồi, quả thật khiến nàng cảm động, cái chết thê thảm của tỷ tỷ đã đem đến cho nàng sự đau khổ tột cùng, bây giờ nàng đâu có thể giết hại những người không thù không oán với mình, để cho người thân của họ cũng chịu sự đau khổ như vậy?

Tam Bạch tiên sinh thấy suy nghĩ của nàng đã bắt đầu lung lay, liền nói tiếp :

-Nếu bọn ta ép buộc người , thì người có thể giết bọn ta, đó là oán hữu đầu, trái hữu chủ.

Nói đến đây người đã phóng tới như tia chớp, từ trên không phóng ra một chưởng.

Lúc đó nếu Cảnh Huệ Khanh muốn giết trung niên hòa thượng vẫn còn kịp lúc, nhưng nàng không nở hạ thủ, thấy đối thủ phóng tới, chỉ còn cách né sang một bên, tay phải cầm thanh chủ thủ đâm tới nhắm vào mình đối phương.

Nhưng thanh chủ thủ vừa đụng đến áo của đối phương thì mạch môn đã bị nắm giữ .

Nàng liền cảm thấy toàn thân uể oải mất sức, thanh chủ thủ đã rút xuống dưới đất.

Tam Bạch tiên sinh cười:

-Xong rồi, bây giờ có thể đi theo ta được chứ ?

Nói xong liền kéo nàng vào trong hang động, đi về Ngũ lão hội.

Cảnh Huệ Khanh hoảng sợ giận dữ, mở miệng chửi bới:

-Lão thất phu không biết xấu hổ ! Hèn gì sư phụ ta không thích người , thì ra người là một tên dê tiện gian xảo. ...

Mặc kệ lời la mắng của nàng, Tam Bạch tiên sinh vẫn kéo nàng đi hết hang động, tới tòa nhà Ngũ lão hội, cuối cùng đã đến trước cửa mật thất.

Độc nhãn thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Lãnh Diện Quan Âm nghe tiếng cùng chạy ra, họ thấy Tam Bạch tiên sinh đã bắt được Cảnh Huệ Khanh đều rất hân hoan.

Thiên Hạc đạo nhân cười hỏi:

-Vị cô nương này là Cảnh Huệ Khanh à ?

Tam Bạch tiên sinh:

-Đúng vậy, ả rất xảo quyệt, cần dùng dây xích để xích ả lại.

Vừa nói vừa kéo nàng vào trong mật thất.

Nhạc Hạc đang ngồi trên mặt đất ở giữa mật thất.

Tay phải của hắn bị khóa bởi một chiếc vòng sắt, nối liền với một sợi dây xích dài khoảng bốn thước, đầu kia được nối vào thanh sắt chôn ở góc tường.

Những vũ khí mà hắn mang theo đã bị tịch thu, hắn đã trở thành tên tù tội.

Hắn thấy Cảnh Huệ Khanh cũng bị bắt, tinh thần kích động tột độ , đứng dậy:

-Tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không trốn ?

Cảnh Huệ Khanh không lên tiếng trả lời.

Tam Bạch tiên sinh kéo nàng vào một góc tường khác, cầm lên một sợi dây xích khác khoá tay phải của nàng lại, mới buông mạch môn của nàng ra, cười nói:

-Chút nữa ta sẽ cho hạ nhân mang đến các thứ mà bọn người cần .

Cảnh Huệ Khanh hét lên:

-Ta chỉ cần cái mạng của người.

Tam Bạch tiên sinh cười ha ha:

-Cô nương này quá hung dữ, sau này khó mà lấy chồng được.

Độc nhãn thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Lãnh Diện Quan Âm bước theo vào mật thất.

Độc nhãn thần tăng hỏi:

-ả đã nhận tội chưa?

Tam Bạch tiên sinh lắc đầu:

-Vẫn chưa .

Độc nhãn thần tăng chỉ vào Nhạc Hạc:

-Tên tiểu tử này cũng thà chết chứ không nhận đã giết hại Ngũ lão !

Tam Bạch tiên sinh:

-Ngũ lão gặp nạn, tình tiết hình như rất phức tạp, chúng ta tạm thời giam giữ họ ở đây, đợi Thiên Ngoại Quái Tẩu đến mới họp lại để phán xét.

Thiên Hạc đạo nhân:

-Thiên Ngoại Quái Tẩu sẽ đến chứ?

Tam Bạch tiên sinh :

-Bất được Nhạc Hạc đâu có lý nào mà lão không đến .

Độc nhãn thần tăng:

-Bản đạo đã phái người đến ngũ đại phái, thông báo về việc Ngũ lão gặp nạn, khoảng không hơn một tháng họ sẽ cùng nhau kéo đến đây.

Tam Bạch tiên sinh gật đầu :

-Đây là một việc quan trọng, cuộc thẩm vấn phải có mặt đầy đủ người của Ngũ đại phái bây giờ bọn ta ra ngoài đây !

Dứt lời, cất bước định đi.

Nhạc Hạc quát:

-Chờ một chút !

Tam Bạch tiên sinh quay đầu lại:

-Người còn muốn nói gì nữa?

Nhạc Hạc:

-Ta cần gặp mẫu thân của ta !

Tam Bạch tiên sinh:

-Lệnh đường đang ngủ, ngày mai ta sẽ để cho hai mẹ con gặp mặt với nhau .

Nói xong, cất bước đi ra ngoài.

Cảnh Huệ Khanh:

-Khoan đã !

Tam Bạch tiên sinh dừng bước:

-Việc gì nữa ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Người đã hứa sẽ phái người đến quý bảo để kiểm chứng những dòng chữ của hung thủ để lại trên vách đứng, đừng quên nhé .

Tam Bạch tiên sinh trầm ngâm:

-Việc này.... câu treo đã gãy, làm sao có thể lên quý bảo được ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Sao? Lúc này còn bảo Ngũ lão hội làm việc rất chu đáo, bây giờ lại không chịu đáp ứng lời yêu cầu của bọn ta. Đó là chứng cứ duy nhất để chứng minh bọn ta không phải là hung thủ giết người, các người phải tìm cách lên đó để kiểm chứng .

Tam Bạch tiên sinh :

-Đỉnh núi đó, bốn bề đều là vách đứng, cao hơn ba trăm trượng, dù có khinh công cái thế cũng không thể bay lên được, trừ phi bọn ta mọc thêm được hai cánh .

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta có cách.

Tam Bạch tiên sinh:

-Cách gì ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Chuẩn bị vài trăm cây đinh lớn, vừa đóng đinh vào vách đứng vừa trèo lên, hơi cực nhọc và tốn nhiều thời gian, nhưng đó là cách duy nhất !

Tam Bạch tiên sinh mỉm cười, vuốt râu:

-Đây cũng là một cách.... thôi được, ngày mai ta sẽ phái người đến Bắc Nhạn Đãng Sơn, làm theo cách của người thử xem, còn việc gì nữa không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Tạm thời hết rồi .

Tam Bạch tiên sinh và Độc nhãn thần tăng cùng nhau rời khỏi mật thất, không bao lâu có hai người mang đến hai tấm chắn và một tấm bình phong có thể xếp lại được, họ để bình phong ngay giữa mật thất để cho Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh không cảm

thấy bất tiện khi bị nhốt chung một phòng, mọi việc bố trí xong xuôi họ liền đóng cửa ra ngoài.

Đến giờ mật thất mới yên lặng trở lại.

Nhạc Hạc đến trước bình phong gọi khẽ:

-Tỷ tỷ !

Cảnh Huệ Khanh:

-Việc gì ?

Nhạc Hạc

-Tại sao tỷ tỷ không trốn ?

Cảnh Huệ Khanh

- Trốn không thoát .

Nhạc Hạc thở dài:

- Tiểu đệ đã bị trúng kế, thì ra họ đã biết chúng ta sẽ đến, cho nên đã làm một hình nộm để gạt tiểu đệ ...

Cảnh Huệ Khanh:

-Hình nộm gì ?

Nhạc Hạc liền đem tình hình kể lại một lượt, cuối cùng:

-Tiểu đệ vừa đánh ngã tên hòa thượng thì năm người bọn họ đã bước vào, tiểu đệ tự biết trong tình thế đó có chống cự cũng vô ích đành phải buông xuôi tay chịu trôi .

Cảnh Huệ Khanh:

-Sau đó người nói với họ rằng ta ẩn nấp trong hang động?

Nhạc Hạc:

-Không có .

Cảnh Huệ Khanh:

- Nói vậy tất cả hành động của chúng ta đều nằm trong tầm mắt của họ.

Rồi nàng cũng kể lại một lượt tình hình trong hang động lúc nãy.

Nhạc Hạc nghe xong thở dài:

-Tiểu đệ đã liên lụy tỷ tỷ, tiểu đệ thật có lỗi.

Cảnh Huệ Khanh:

-Đừng nói như vậy.

Nhạc Hạc:

- Chúng ta làm gì bây giờ ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Chờ đợi .

Nhạc Hạc:

-Chờ đợi cái gì?

Cảnh Huệ Khanh:

-Chờ đợi sự an bài của số mệnh, nếu số chúng ta không chết, thì sẽ có cứu tinh.

Nhạc Hạc:

- Theo tình hình này, dù cho gia sư đến đây cũng vô dụng.

Cảnh Huệ Khanh:

-Còn một người khác .

Nhạc Hạc:

-Ai ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Thổ địa công Phòng Vũ .

Nhạc Hạc:

-Phòng lão tiên bối có thể cứu chúng ta sao ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Rất có thể, tiên bối đã hứa với chúng ta sẽ đi tìm Kim Húc, chỉ cần tìm được Kim Húc thì sẽ cứu được chúng ta .

Nhạc Hạc gượng cười:

-Nhưng biết có tìm được không ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Tri đồ Mạc nhược sư, Phòng tiên bối muốn tìm Kim Húc, thì dễ dàng hơn ta nhiều ...

Thổ địa công Phòng Vũ quả thật đang tìm kiếm Kim Húc, lão và tiểu đồ đệ Lỗ Tiểu Phúc đang trên đường về hướng nam.

Ngày hôm sau, khi Nhạc, Cảnh hai người rời khỏi Chung Nam Sơn, Thổ địa công Phòng Vũ liền phái Lỗ Tiểu Phúc đến Trường An một chuyến. Lúc trở về, Lỗ Tiểu Phúc vui mừng báo cáo với sư phụ đã hỏi thăm được tin tức của Hắc Diện Yêu Đồng. Thổ địa công Phòng Vũ cho rằng tìm được Yêu Đồng thì sẽ tìm được Kim Húc, hai sư đồ liền thu xếp xuống núi.

Đi khoảng tám chín ngày đã đến Hồ Nha Sơn ở Hồ Bắc.

Hai sư đồ định lập tức lên núi nhưng thấy trời đã tối nên ở lại chân núi tá túc một hộ tiểu gia.

Sau bữa cơm tối, hai sư đồ cùng lão tiều phu ngồi trò chuyện trong phòng khách.

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Nghe nói trên núi mới xây được một tòa Hồ Gia miếu, đúng vậy không?

Lão tiều phu:

-Có, lão huynh từ xa đến sao lại biết việc này?

Thổ địa công Phòng Vũ cười:

-Nghe người khác kể lại mà.

Lão tiều phu:

-Không lẽ lão huynh định đến Hồ gia miếu để cầu bái Hồ gia?

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Đúng vậy, lão nghe nói Hồ gia rất linh thiêng ...

Lão tiều phu:

-Không sai, không sai, linh thiêng lắm.

Mấy hôm trước ta nhìn thấy Hồ gia trị lành cái chân què của một thanh niên, bây giờ tiếng tăm của Hồ gia rất vang dội, mỗi ngày có đến ba bốn trăm người lên núi để cúng bái.

Thổ địa công Phòng Vũ kinh ngạc hỏi:

-Ồ ! Hồ gia trị lành cái chân què bằng cách nào?

Lão tiều phu:

-Hổ gia chỉ phun một ngụm nước thánh vào cái chân què đó, cái chân liền trở nên lành lặn.

Thổ địa công Phòng Vũ chặc lưỡi:

- Không ngờ có việc như vậy, nghe nói Hổ gia còn chữa khỏi cho nhiều bệnh nhân đã hết thuốc chữa, có thật như vậy không ?

Lão tiều phu:

-Không sai chút nào. Hổ gia còn có thể giải quyết nhiều nghi vấn, kẻ mất của được Hổ Gia chỉ điểm liền tìm lại được của bị mất, người tìm thân nhân được Hổ gia chỉ điểm cũng tìm được thân nhân, thật là xin gì được nấy, linh thiêng lắm.

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Hổ gia thần chỉ điểm cho người ta bằng cách nào ?

Lão tiều phu:

-Nói bằng phù cơ.

Thổ địa công Phòng Vũ :

-Là thế nào ?

Lão tiều phu:

-Hổ gia hiển linh, nhập vào người của một cơ đồng, mượn miệng của cơ đồng nói ra.

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Thì ra như thế .

Lão tiều phu kể tiếp:

-Bắt đầu như thế này, ở gần chỗ của lão, có một vị Lưu viên ngoại, ông ta có một đứa con trai độc nhất tên là Lưu Thế Hồng, có một đêm Lưu Thế Hồng nằm mơ, mơ thấy một con cọp đến trước mặt hắn, con cọp nói với hắn ngài là hổ gia thần, muốn lưu lại ở Hổ Nha Sơn, mong Lưu gia ủng hộ xây một tòa Hổ gia miếu, sau khi Lưu Thế Hồng tỉnh dậy, liền đem câu chuyện thưa lại với cha. Lưu viên ngoại cho là hoang đường, không thèm đếm xỉa, nào ngờ hôm sau, Lưu Thế Hồng bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, miệng sùi bọt trắng, Lưu viên ngoại hoảng sợ liền mời đại phu đến chẩn trị, nhưng qua sự chẩn trị của nhiều đại phu đều không chẩn đoán ra Lưu Thế Hồng mắc bệnh gì, vài hôm sau Lưu viên ngoại mới nhớ đến câu chuyện mà con mình đã kể hôm nọ, liền thấp

nhang van vái Hồ gia, hứa rằng nếu làm cho Lưu Thế Hồng khỏi bệnh thì sẽ khởi công xây dựng một tòa Hồ gia miếu ở Hồ gia sơn.

Thổ địa công Phòng Vũ gật đầu, hỏi:

-Rồi thế nào nữa?

Lão tiều phu:

-Lúc khánh thành tòa Hồ gia miếu, đột nhiên có một thanh niên ở xứ khác điên điên khùng khùng, chạy lên trên núi bảo rằng là hóa thân của Hồ gia thần, lúc đầu mọi người còn chưa tin hẳn là cơ đồng mà Hồ gia thần sẽ nhập vào, có một người hỏi hẳn:

-Nếu người là Hồ gia thần, vậy có biết quả phụ họ Lữ hiện giờ ở đâu không?

Lão nói đến đây, ngừng một lát, nói tiếp:

-Câu chuyện quả phụ họ Lữ là như thế này, hai năm trước chồng nàng qua đời, vì nàng có một chút nhan sắc nên luôn có những người không được đàng hoàng đến tìm nàng, nhưng nàng cũng giữ được phụ đạo, không làm ra những việc bại hoại đạo đức, nhưng cách đây nửa năm, nàng bỗng nhiên mất tích, người thân của nàng tìm kiếm khắp nơi vẫn không có tin tức, mọi người đều tưởng rằng nàng chịu không nổi sự cô đơn, đã bỏ nhà theo trai.

Thổ địa công Phòng Vũ :

-Kết quả không phải?

Lão tiều phu:

-Không sai, người đó vừa hỏi Hồ gia thần, người liền nói rằng quả phụ họ Lữ đã bị người ta mưu sát, thi thể được bỏ vào một cái giếng cổ cách nhà không xa lắm, mọi người liền chạy đến giếng cổ xem xét, quả nhiên vớt lên được một bộ hài cốt, sau việc đó, mọi người mới tin rằng tên cơ đồng đó quả đúng là hóa thân của Hồ gia thần, hiện giờ hẳn ngày đêm ở trong Hồ Gia miếu chuyên nói giùm những điều mà Hồ gia muốn nói.

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Hắn tên là gì?

Lão tiều phu:

-Hắn họ Cư, mọi người đều gọi hắn là Cư cơ đồng.

Thổ địa công Phòng Vũ cười :

-Nếu ta có việc cầu xin Hồ gia thần, hắn có thể lập tức phù cơ không ?

Lão tiều phu:

-Đương nhiên .

Thổ địa công Phòng Vũ mỉm cười :

-Vây thì tốt quá . Hồ gia thần linh thiêng như vậy, lão đã có hy vọng tìm lại đứa con.

Lão tiều phu:

-Lão huynh có một đứa con bị mất tích à ?

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Đúng vậy , lão có một thằng con bất hiếu đã bỏ nhà ra đi hơn mười năm rồi, sống chết không rõ, cần phải nghe người ta nói rằng trên Hồ Nha Sơn có vị Hồ gia thần rất linh ứng, nên lão từ xa xôi đến đây định sáng mai sẽ lên núi cầu xin.

Lão tiều phu:

- Được! Hồ gia thần nhất định sẽ chỉ ra tung tích của lệnh lang!

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Cũng mong như thế .

Lão mỉm cười đứng dậy nói với Lão Tiểu Phúc:

-Tiểu mao đầu, bây giờ còn sớm chúng ta đi tản bộ một chút.

Nói xong hai sư đồ liền rời khỏi nhà tiều phu đi tản bộ ở dốc núi gần đó.

Lão Tiểu Phúc:

- Sư phụ, hấn có thật là hóa thân của Hồ gia thần hay không?

Thổ địa công Phòng Vũ lắc đầu:

-Không , đó chỉ là trò lừa bịp người !

Lão Tiểu Phúc:

-Nhưng hấn có thể chữa bệnh cho người khác lại có thể chỉ ra tung tích của quả phụ họ Lữ, những bản lĩnh đó từ đâu mà có?

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Bệnh nhân là đồng đảng của hấn, quả phụ họ Lữ là do hấn giết !

Lão Tiểu Phúc xoa tròn đôi mắt hiểu ra:

-Ồ !...

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Hắn là tên bịp bợm, mượn danh của Hồ gia thần lừa bịp bá tánh để đạt mục đích lừa gạt tiền tài !

Lỗ Tiểu Phúc:

- Đáng ghét !

Thổ địa công phòng Vũ bỗng nhiên dừng bước, mỉm cười :

-Tiểu mao đầu, người bảo ta là ai ?

Lỗ Tiểu Phúc ngạc nhiên:

-Là sư phụ !

Thổ địa công Phòng Vũ cười :

-Ta muốn hỏi, ngoại hiệu của ta là gì ?

Lỗ Tiểu Phúc:

-Thổ địa công !

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Thổ địa công cưới con gì?

Lỗ Tiểu Phúc:

-Nghe nói thổ địa công thật thì cưới con cọp.

Thổ địa công Phòng Vũ cười ha hả:

- Đúng vậy, lần này Hồ gia thần gặp Thổ địa công, hắn sẽ mệt đấy !

Lỗ Tiểu Phúc:

-Sư phụ định xử trí hắn ra sao ?

Thổ địa công Phòng Vũ bỗng nói khẽ:

-Bây giờ, người hãy làm cho ta một việc !

Lỗ Tiểu Phúc:

-Việc gì ?

Thổ địa công Phòng Vũ :

-Bắt một con mèo !

Lỗ Tiểu Phúc ngạc nhiên:

-Bắt mèo để làm gì ?

Thổ địa công Phòng Vũ nói khẽ vào tai hắn vài câu, Lỗ Tiểu Phúc vừa nghe vừa gạt đầu mỉm cười, rồi cất bước đi nhanh.

Hôm sau hai sư đồ tạm biệt lão tiều phu đi theo bọn người đến Hồ gia miếu cúng bái lên núi.

Đi khoảng hai, ba dặm đã đến Hồ gia miếu .

Hồ gia miếu được tọa lạc trên một vách núi được xây dựng khá tỉ mỉ, đại điện có thể chứa vài chục người và hiện giờ đang có mấy chục người đứng chật trong đại điện.

Thổ địa công thấy Hồ gia miếu được xây dựng đẹp đẽ như vậy , liền chửi thề:

- Súc sinh, chẳng qua người chỉ là vật cưỡi của ta , lại dám ở một tòa miếu đẹp đẽ như vậy .

Lỗ Tiểu Phúc cười:

-Đúng vậy, Thổ địa công là chủ nhân của Hồ gia thần nhưng bây giờ Hồ gia thần lại khí phách hơn chủ nhân của mình.

Hai sư đồ chen lại gần cửa miếu chỉ thấy trong miếu quả nhiên thờ phụng một con hổ, nhưng hương hoa khá nhiều, không thua gì những tòa miếu lớn.

Lúc này tên Cư cơ đồng miệng đang nhả bọt trắng đứng trước án thờ múa may loạn xạ, hình như Hồ gia thần đã nhập vào mình hắn.

Những người đứng nhìn xung quanh, ai nấy sắc mặt đều nghiêm túc, ra vẻ rất thành khẩn.

Thổ địa công quan sát một hồi liền hỏi một trung niên đại hán đứng cạnh:

-Xin hỏi Hồ gia thần đang nói gì ?

Trung niên đại hán nói khẽ :

-Ngài đang đánh lộn với quỷ tốt!

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Ô ! Sao lại đánh lộn với quỷ tốt ?

Trung niên đại hán chỉ một người phụ nữ đứng gần án thờ:

-Người chồng của phụ nữ này đang bị bệnh nặng, hôm nay đến cầu cứu Hồ gia, Hồ gia liền hạ giá đến nhà của bà ta, thì thấy có tên quỷ tốt đang dẫn chồng của bà ta về âm phủ, Hồ gia cho rằng hắn còn chưa đáng chết liền đánh vật với hai tên quỷ tốt,

nhìn ngài đang múa máy không ngừng, chúng tỏ ngài đang vật lộn quyết liệt với bọn quỷ tốt.

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Thì ra là thế!

Nói đến đây bỗng thấy Cư cơ đồng hét lên một tiếng:

-Sát!

Tức thì chấm dứt sự múa máy kịch liệt, hai tay vịn vào án thờ, toàn thân run rẩy .

Một tên chấp sự đứng cạnh án thờ thấy vậy liền tươi cười:

-Tốt quá, chồng của bà gặp may rồi, Hồ gia đã giết được hai tên quỷ tốt.

Người phụ nữ mừng đến rớt nước mắt, liền quỳ xuống bái tạ Cư cơ đồng.

Tên chấp sự nói tiếp:

-Bây giờ hãy đứng dậy đi, đến xin Hồ gia một thang thuốc cho chồng bà uống.

Người phụ nữ liền đứng dậy.

Cư cơ đồng run rẩy một hồi bỗng nhiên nhú mày lại, vẻ mặt trắng bệch vươn tay la lớn:

-Đưa bảo kiếm đây, đưa hai tấm giấy vàng đây, bốn thân phải đến hậu sơn để lấy thuốc.

Tên chấp sự liền lấy thanh bảo kiếm được treo trên án thờ cùng hai tấm giấy vàng đưa cho hắn.

Sau khi nhận được bảo kiếm và giấy vàng, Cư cơ đồng liền xông ra khỏi Hồ gia miếu, múa máy thanh bảo kiếm chạy về phía hậu sơn.

Thổ địa công Phòng Vũ kéo áo Lỗ Tiểu Phúc nói khẽ :

-Tiểu mao đầu, đi theo hắn, xem hắn làm trò gì?

Lỗ Tiểu Phúc gật đầu, lén đi theo Cư cơ đồng.

Khoảng nửa tiếng sau chỉ thấy Cư cơ đồng tay cầm một gói gì được gói bằng giấy vàng múa máy thanh bảo kiếm chạy trở về.

Hắn trở vào trong miếu, quăng gói đồ lên án thờ, hai tay vịn vào án thờ, toàn thân lại bắt đầu run rẩy, trong miệng không ngừng kêu lên những tiếng quái dị .

Không bao lâu, Lỗ Tiểu Phúc cũng trở về, hắn kéo Thổ địa công Phòng Vũ sang một bên, nói khẽ :

-Sư phụ, con xui quá .

Thổ địa công Phòng Vũ, liền cười hỏi:

-Thế nào?

Lỗ Tiểu Phúc:

-Chắc hôm qua hấn ăn thức ăn có dầu mỡ nhiều quá nên hôm nay mới múa máy vài cái liền bị tiêu chảy.

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Cái gì ?

Lỗ Tiểu Phúc:

-Hấn đến hậu sơn để đi tiêu đấy .

Thổ địa công Phòng Vũ cười :

-Hèn chi hấn phải cần đến hai tấm giấy vàng, thì ra một tấm để làm chuyện đó .

Lỗ Tiểu Phúc:

-Sau khi hấn đi tiêu liền hái một số cây cỏ gần đó, chắc là thang thuốc theo lời của hấn để cho người bệnh uống.

Thổ địa công Phòng Vũ gật đầu, bỗng nhiên la lên một tiếng;

- Thật là tức chết !

Dứt lời liền bật ngửa, nằm ngay dưới đất .

-Trời đất, vị lão ông này ra sao rồi?

Mọi người phát hiện có một ông lão bỗng nhiên ngất xỉu ngã xuống liền quay lại quan sát .

Lỗ Tiểu Phúc hoảng sợ quỳ xuống, ôm chầm lấy mình của Thổ địa công la lớn:

-Gia gia ! Gia gia!

Thổ địa công hai mắt trợn tròn, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Có người hoảng sợ la lên:

-Không xong rồi, vị lão ông này bị phong xù rồi.

Lỗ Tiểu Phúc quát:

-Nói bậy, gia gia của ta không hề bị phong xù !

Rồi lại ôm lấy Thổ địa công la lớn:

-Gia gia, gia gia bi sao rồi. Gia gia lúc nào cùng khỏe mạnh sao bỗng nhiên lại ngã bệnh?

Toàn thân Thổ địa công càng run rẩy mạnh hơn, đồng thời trong miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị .

-Ồ, chẳng lẽ thần thánh nào vân du đến đây nhập vào mình của lão ông này?

-Không sai, không sai, các người xem tình hình của lão cũng giống như Cư cơ đồng lúc trước.

-Mau mau thấp nhang đón tiếp vị thần linh này.

Trong chớp nhoáng nhiều người đến thấp nhang quỳ lạy Thổ địa công, và còn nhiều thiện nam tín nữ đang chen ở trong miếu cũng chạy ra xem bỏ lại Cư cơ đồng một mình ở lại trong miếu.

Nhưng Cư cơ đồng vẫn múa máy không ngừng.

Hắn không múa không được vì hiện giờ hắn đang là hóa thân của Hồ gia, hắn không thể theo mọi người ra ngoài miếu để xem việc gì xảy ra, nếu hắn ngưng múa mọi người sẽ biết hắn là cơ đồng giả.

Hắn vừa nhảy, vừa đập bàn quát lớn:

-Hỗn láo ! Hỗn láo !

Một ông lão thấy Hồ gia nổi giận, vội vàng quỳ xuống lạy:

-Xin Hồ gia hãy nguôi cơn giận lôi đình, ở bên ngoài có một ông lão, ông ta... ông ta... không biết là hà phương thần thánh đã nhập vào mình ông ta, ông ta cũng đang múa máy!

Quả nhiên ở bên ngoài Thổ địa công đang múa máy, lão quơ tay quơ chân la lớn:

-Như ta đây chính thị Chung Nam Thổ địa thần !

-Ồ , thì ra là thổ địa gia gia hiển linh!

Mọi người vừa mừng vừa sợ, vội vàng cúi lạy.

Thổ địa công múa máy một hồi bỗng nhiên vươn tay chỉ thẳng vào Cư cơ đồng trong miếu nộ quát:

- Súc sinh, người thừa lúc bổn thần rời nhà đến Nam thiên môn, cả gan trốn xuống trần gian quấy phá, còn không mau ra đây .

Tên chấp sự nghe vậy liền biến sắc sợ hãi:

-Bẩm thổ địa gia gia, ngài nói gì ? Thổ địa thần...

Thổ địa công vừa nháy vừa la:

-Nó là vật cưỡi của bốn thần... vì bốn thần phụng chỉ đến Nam thiên môn, nên hấn mới trốn xuống trần gian. Bây giờ bốn thần đã đến , nó cả gan không ra nghinh tiếp chủ nhân . Các người nói nó có đáng chết không?

Mọi người đều biết thổ địa công thì cưỡi cọp nên vừa nghe Thổ địa công nói vậy mọi người đều tin lời của lão, đều nghĩ rằng Hổ gia thần quả thật quá ngạo mạn , chủ nhân đến rồi mà không ra nghinh tiếp .

Tên chấp sự quan sát thần sắc của mọi người liền chạy vào trong miếu, cúi lạy Cư cơ đồng:

-Hổ gia , chủ nhân của ngài đã đến, mời ngài mau ra đón tiếp.

Vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu .

Cư cơ đồng đành phải vừa múa vừa nháy ra, cúi sát mặt đất lạy Thổ địa công ba lạy.

Thổ địa công chỉ hấn mắng chửi:

-Súc sinh, người có biết tội chưa ?

Cư cơ đồng cúi đầu im lặng.

Thổ địa công vẫn vừa nháy vừa la:

-Nghĩ tình người xuống trần gian chưa làm việc xấu, bốn thần tha cho người một phen. Nhưng người đã đến trần gian thì nên đuổi tà trừ hại cho cư dân tại đây, tại sao yêu quái người không bắt, lại ở đây quậy phá ?

Mọi người nghe vậy, đều hoảng sợ đồng thanh:

-Sao hả, ở đây xuất hiện yêu quái à ?

Yêu quái ở đâu vậy Thổ địa công?

-Yêu quái ở hướng đông bắc của núi này, nó là con hồ ly ngàn năm đã sắp thành tinh, hôm nay, nếu không diệt trừ nó, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày cư dân ở vùng này sẽ gặp nạn.

Mọi người càng hoảng sợ, liền hỏi:

-Vậy làm sao bây giờ?

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Mọi người đừng sợ, hôm nay bản thân đã đến đây thì trước sau cũng phải trừ khử con yêu quái này .

Trong Lòng Cư cơ đồng thật giận dữ, rất muốn phản kháng nhưng trước hết sợ bị mọi người biết mình là Hồ gia giả sau lại sợ Thổ địa công là thần tiên thật , nên cuối cùng không dám phản kháng, công Thổ địa công từng bước từng bước đi xuống núi .

Mọi người thấy Hồ gia thần được cư dân kính nể hôm nay lại trở thành vật cưỡi của thổ địa gia gia, đều cảm thấy áy náy, nhưng nghĩ đến "ngài" nguyên là vật cưỡi của thổ địa gia gia lại cho đó là chuyện đương nhiên. Tức thì hơn mấy chục người ào ạt kéo xuống núi theo thổ địa công.

Đường núi quanh co, Cư cơ đồng chân trước ngắn hơn chân sau nên đi thật khó khăn, nhưng vì sợ mọi người lộ mặt nạ đành phải nhịn nhục bước tới , đi được hơn trăm bước đã mỏi mệt đến đổ mồ hôi trán.

Thổ địa công Phòng Vũ ngồi trên lưng của hắn, lại rất ung dung tự tại làm như muốn ngắm hết phong cảnh của vùng núi này .

Đi thêm hơn trăm bước nữa Cư cơ đồng đã thở hổn hển như bò hình như không thể chịu đựng được nữa.

Thổ địa công Phòng Vũ cho hắn một bạt tai chửi mắng:

-Súc sinh, ngươi trốn xuống trần gian mới mấy hôm đã ăn đến mập thây, đi không nổi rồi phải không?

Trong lòng Cư cơ đồng hoảng sợ, chỉ còn cách cố hết sức liên cường bước nhanh hơn.

Lại đi được vài trăm bước, đã đến một triền núi, bỗng nhiên Thổ địa công Phòng Vũ nhảy xuống :

-Đến rồi, đến rồi !

Cư cơ đồng thở thật dài như trút được gánh nặng, nằm thở hổn hển dưới đất.

-Yêu quái ở đâu vậy ?

Có người lớn tiếng hỏi.

Thổ địa công Phòng Vũ chỉ một vuông đất cát, vừa nhảy vừa la:

-Chính ở nơi đây , chính là ở chỗ sâu hơn ba thước của vuông đất này !

Một người khác hỏi:

-Làm thế nào để bắt được nó ?

Thổ địa công Phòng Vũ:

-Đào lên ! Đào lên !

-Được, chúng ta đi lấy cuốc đi .

Nói xong vừa định cất bước.

Thổ địa công Phòng Vũ đưa tay ngăn lại:

-Không cần !

Người kia liền dừng bước:

- Không dùng cuốc làm sao mà đào?

Thổ địa công Phòng Vũ nhảy một vòng rồi chỉ vào Cự cơ đồng:

-Vật cưỡi của bốn thần có nanh vuốt sắc nhọn như dao, để nó đào được rồi .

Nanh vuốt của cạp thì đương nhiên phải bén nhọn, mọi người đều cảm thấy Thổ địa công có ý kiến thật hay nên đồng loạt nhìn về phía Hồ gia.

Cự cơ đồng than thầm trong bụng, nhưng tình hình diễn biến như vậy, không biết làm thế nào nữa đành phải phát ra một tiếng gầm lớn nhảy đến vuông đất cát kia, hai bàn tay xò ra như tay cạp cố gắng đào cát lên.

Ai ngờ dưới đất cát đã được gài bẫy, được chôn rất nhiều mảnh sứ vụn, Cự cơ đồng không ngờ được như vậy, các ngón tay liền bị cắt đứt chảy máu.

Có người la lên:

-Trời ơi ! Hồ gia đã thọ thương .

Thổ địa công vừa nhảy vừa la:

-Không sao ! Không sao ! Vết thương nhỏ này không sao cả .

Cự cơ đồng đành phải đào tiếp.

Đào sâu khoảng ba thước, yêu quái quả nhiên hiện hình.

Đó là một con mèo chết .

Mọi người thấy vừa sợ, vừa nghi , hỏi:

-Đây là yêu quái sao ?

Thổ địa công:

-Đúng vậy ! Đúng vậy !

Tên chấp sự lên tiếng :

-Hình như chỉ là một con mèo chết mà thôi !

Thổ địa công:

-Không phải đâu! Con yêu này là Hồ ly tinh ngàn năm, qua được bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa sẽ thành tinh hại người !

Tên chấp sự không dám tranh luận với lão , hỏi:

-Bây giờ xử trí nó thế nào ?

Có một lão ông tiếp lời:

-Đương nhiên phải bỏ nó vào chảo dầu, yêu quái thì phải vào chảo dầu mới chết được !

Thổ địa công:

-Không cần!

-Thổ địa gia gia có điều chi dạy bảo ?

-Thổ địa công chỉ vào Cư cơ đồng:

-Con cọp này của bổn thân rất thích ăn thịt hồ ly, hãy để nó ăn đi.

Cư cơ đồng liền rùng mình.

Mọi người cũng cảm thấy ý kiến này của Thổ địa gia gia hình như không ổn, hiện giờ Cư cơ đồng tuy là hóa thân của Hồ gia, nhưng thân thể vẫn là của Cư cơ đồng, bây giờ bắt Cư cơ đồng nuốt con hồ ly tinh này vào bụng thì hẳn làm sao chịu đựng được ?

Tên chấp sự nguyên là đồng đảng của Cư cơ đồng, hai người toa rập với nhau, lừa đảo mọi người , hẳn không nhẫn tâm nhìn Cư cơ đồng chịu sự đọa đày như vậy, liền bước tới cúi lạy:

-Thổ địa gia gia, Cư cơ đồng tuy là hóa thân của Hồ gia, nhưng hẳn cũng chỉ là người, xin ngài . . .

Thổ địa công vung tay áo lên quát:

-Tránh ra, không có việc của ngươi .

Tên chấp sự như bị gió thổi bạt, tức thì ngã xuống gửa mặt lên trời .

Thổ địa công đến đá vào đít của Cư cơ đồng quát lớn:

-Súc sinh, ngươi vẫn thích ăn thịt hồ ly mà , bây giờ món ngon ở trước mặt , ngươi còn khách sáo làm gì , ăn mau !

Cơ cơ đồng cúi đầu đứng im, toàn thân run rẩy .

Thổ địa công giận dữ :

-ăn mau, ăn mau !

Cơ cơ đồng nào dám ăn, cứ không ngừng run rẩy.

Thổ địa công nắm cổ hấn, lôi hấn đến trước con mèo chết.

-ăn mau, nếu không ta đánh chết người!

Nói xong liền đè hấn xuống, muốn cưỡng ép hấn.

Cơ cơ đồng hoảng sợ, cố rút đầu thoái lui, gượng nói run rẩy:

-Thổ địa gia gia, xin ngài tha mạng.

Thổ địa công cười lạnh lùng:

-Hay cho tên súc sinh, ta cho người ăn món mà người ưa thích, chứ đâu có lóc thịt của người mà người van xin làm gì ?

Cơ cơ đồng vẫn van xin:

-Thổ địa gia gia, không dám giấu giếm nữa, ta. ... ta ... ta là giả ...

Thổ địa công:

-Cái gì?

Cơ cơ đồng cà lăm:

-Ta ta là Hồ gia giả ... giả, không phải là thật.

Thổ địa công:

-Lớn tiếng một chút, ta nghe không rõ lắm, người nói gì vậy ?

Cơ cơ đồng đỏ mặt , lớn tiếng :

-Ta là Hồ gia giả, không phải thật đâu .

Thổ địa công lắc đầu:

-Vẫn nghe chưa rõ, lớn tiếng một chút nữa .

Cơ cơ đồng đành phải la thật lớn:

-Ta là Hồ gia giả, không phải Hồ gia thật.

Thổ địa công cười ha hả, quay nhìn mọi người :

-Tất cả nghe rõ chưa ?

Lúc Cư cơ đồng van xin được tha, mọi người đã nhìn được hấn là Hồ gia giả, bây giờ ai ai cùng lộ vẻ phẫn nộ, mấy chục đôi mắt đều nhìn về hấn, muốn đánh hấn một trận .

Thổ địa công cười ha hả, cúi xuống hỏi hấn:

-Như vậy, tên họ của người là gì ?

Cư cơ đồng lẩm bẩm:

-Ta ta họ Cư, tên là Thuận An ...

Thổ địa công mỉm cười , hỏi tiếp:

-Có ngoại hiệu gì ?

Cư cơ đồng:

-Hắc diện yêu đồng.

Thổ địa công cười :

-Kim Húc ở đâu ?

Hắc diện yêu đồng tức thì biến sắc, run rẩy:

-Ngài... ngài là ai ?

Thổ địa công Phòng Vũ cười :

-Từ đầu ta đã nói với người, bổn thân là Chung Nam thổ địa công.

Khuôn mặt đen của Hắc diện yêu đồng đã biến thành khuôn mặt trắng bệch, nói tiếp:

-Thì ra ngài ... là sư phụ của Kim Húc...

Thổ địa công Phòng Vũ :

-Hấn ở đâu?

